

שעורי בית

מ. נוסוב

במשקל שמונים קילוגרם כל אחד.."
במקום המגיש על הצג הופיע זמר בבגדים
שחורים והתחיל לשיר בקול עבה:

"חי פעם מלך אחד
והיה לו פרוש.
הוא אהב אותי,
כמו את האח שלו.."

"איזה מלך מוזר" אמר פדיה "אוהב
פרושים כמו אחים שלו!"

פדיה חזר ממגרש המשחקים. בבית לא
היה איש. אחותו הצעירה של פדיה כבר
גמרה את שעורי הבית שלה והלכה לשחק
עם החברות. גם אמא יצאה לאן שהוא.
"זה טוב" אמר פדיה "אף אחד לא יפריע לי
להכין את שעורי הבית!"
הוא הפעיל טלוויזיה, הוציא את הספרים
מהתיק וחיפש את עבודת הבית של היום.
על צג של הטלוויזיה הופיע המגיש.
"נתחיל בקונצרט כבקשתך" הודיע.
"קונצרט, זה טוב" אמר פדיה "יהיה קל
יותר להכין את שעורים."
הוא כיוון את הטלוויזיה כדי שהצליל יהיה
חזק כמה שרק אפשר והתיישב לשולחן.
"מה התרגיל של היום? תרגיל מספר שש
מאות שלושים ותשע? כן.. - לטחנה הביאו
ארבע מאות חמישים שקים של שיפון,

הוא גירד את קצה אפו והתחיל לקרוא את התרגיל מחדש "לטחנה הביאו ארבע מאות חמישים שקים של שיפון, במשקל שמונים קילוגרם כל אחד. אחרי שטחנו את השיפון מכל שישה קילוגרם של גרעינים קיבלו חמישה קילוגרם של קמח..."
"פרוש! ה-ה-ה!"
צחק הזמר והמשיך לשיר:

"המלך קרא לחייט:
שמע-נא גולם
תפור לחבר שלי
מעיל קטיפה"

"מה הוא עוד ימציא" קרא פדיה, לפרוש – מעיל! מעניין איך החייט יתפור זאת? הרי פרוש הוא קטנטן!"
הוא שמע את השיר עד הסוף אך עדיין לא הבין איך החייט הצליח למלא את המשימה. בשיר לא סופר על כך.
"שיר גרוע" החליט פדיה וחזר לקרוא את

יועץ הסתרים הסתיים והתחיל שיר אחר.

"קל על הלב משיר שמחה
הוא לא נותן להתעצב
ואוהבים את השיר כפרים
ואוהבים גם ערים גדולות!"

פדיה אהב את השיר. הוא שכח את תרגיל
החשבון והתחיל לטופף בעפרון בקצב
השירה.

"שיר יפה" הוא שיבח כאשר הזמר סיים.
"כן.. על מה דיברנו? לטחנה הביאו ארבע
מאות חמישים שקים של שיפון"

"בקול מצלצל הפעמון..."

נשמע קול טנור גברי מהטלוויזיה.
"מצלצל, אז מצלצל" אמר פדיה "זה לא
ענייני. אני צריך להכין שעורים. איפה
עצרת? כן 'שני בתי הבראה קנו עשרים
שמיכות ומאה שלושים וחמשה סדינים

התרגיל: "לטחנה הביאו ארבע מאות
חמישים שקים של שיפון, במשקל שמונים
קילוגרם כל אחד. אחרי שטחנו את השיפון,
מכל שישה קילוגרם של גרעינים קיבלו
חמישה קילוגרם של קמח..."

"הוא היה יועץ סתרים
היא בת גנרל"

שר שוב הזמר.

"מעניין מה זה 'יועץ סתרים' אמר פדיה
"המממ.."

הוא שפשף בשתי ידיו את האוזניים, כאילו
הן קפאו, והשתדל לא לשים יותר לב על
השיר, אלא שוב לקרוא את התרגיל:
"אחרי שטחנו את השיפון, מכל שישה
קילוגרם גרעינים קיבלו חמישה קילוגרם
קמח. כמה מכוניות היו דרושות כדי להוביל
את הקמח, אם על כל מכונית אפשר היה
להעמיס שלושה טון קמח?"
בזמן שפדיה קרא את התרגיל, השיר על

מהפעמונים! אפשר להשתגע! משישה קילו
גרעינים יצאו חמישה קילו קמח ושואלים
כמה מכוניות היו כדי להוביל קמח.."

"לא תספור יהלומים במערות ההרים
לא תספור פנינים במעמקי הים"

"לא נחוץ לספור יהלומים! איך אחשב את
השקים עם קמח! ממש עונש כזה! עשרים
פעם קראתי את התרגיל ולא הבנתי דבר!
מוטב שאלך ליורי סורוקין, אבקש שיסביר
לי."

פדיה ריבקין שם את הספר עם התרגילים
תחת הזרוע, כבה את הטלוויזיה והלך
לחברו יורי.

תמורת מאתיים חמישים ושישה רובל.
כמה כסף שילמו עבור השמיכות בלבד..
'רגע! מאין באו לכאן שמיכות וסדינים? טפו!
טפו! הרי זה לא התרגיל! אז איפה הוא?
אא! הנה – לטחנה הביאו ארבע מאות
שקים שיפון.."

"בדרך עצובה, קרה
שלישיית סוסים דוהרת
פעמון מצלצל בלי הפסק..."

"שוב פעמון" קרא פדיה "הפעמונים
התבלבלו! כן, מצלצל בלי הפסק... בכל
שק... טחנו את השיפון ומשישה קילו קמח
יצאו חמישה קילו גרעינים.. הרי זה הקמח
יצא ולא גרעינים! בלבלו לגמרי!"

"פעמוניות שלי, פרחי הערבה
למה תביטו עלי, כחולים-כהים?"

"טפו!" ירק פדיה "אי-אפשר להשתחרר